

105 052

NPU - Generální ředitelství

Došlo: 5.4.2013 10:46

Č. j.: NPU-310/24856/2013

Listů: 1 Příloh: 3

Ministerstvo kultury

01000233654

Maltézské náměstí 471/1
118 01 Praha 1

Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkcr.cz

Lenka Stehlíková
Skrétova 24
301 00 Plzeň

Váš dopis značky

Naše značka
Č.j. MK 11195/2013 OPP

Vyřizuje / linka
Tereza Maříková

V Praze dne
26.2.2013

**Věc: Bývalý byt továrníka Otto Herrmanna – bytová jednotka č. 3 v domě čp. 748
v ulici Skrétova č.o. 24 v Plzni, okr. Plzeň - město, Plzeňský kraj
– prohlášení za kulturní památku**

V příloze Vám zasíláme rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 11195/2013 OPP
ve výše uvedené věci.

Mgr. Petra Ulbrichová
vedoucí oddělení ochrany kulturních památek
v odboru památkové péče Ministerstva kultury

Příloha: 1x rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 11195/2013 OPP

Na vědomí po nabytí právní moci:

1. Národní památkový ústav, ústřední pracoviště
2. Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Plzni
3. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu
4. Magistrát města Plzně, odbor památkové péče
5. Katastrální úřad pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Plzeň - město
6. JUDr. Martin Aleš, Houškova 30, 326 00 Plzeň
7. vlastní

Ministerstvo kultury
odbor památkové péče
Maltézské náměstí 1
118 01 Praha 1 - Malá Strana
IČO: 00023671

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkcr.cz

Rozhodnutí nabylo právní moci: 29.3.2013

V Praze dne 26.2.2013
Č. j.: MK 11195/2013 OPP

za správnost: *Michal Štěrba*

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo kultury jako příslušný orgán státní památkové péče rozhodlo ve věci prohlášení bývalého bytu továrníka Otto Hermanna - bytová jednotka č. 3 včetně nedílných součástí stavby (vestavěný nábytek, svítidla, krb, el. zařízení – vypínače a zásuvky, sanitární zařízení, mramorové parapety, okna, obklady stěn, podlahové krytiny, sklobetonové výplně, kolejnice a mechanismus pro závěsy v obývacím pokoji včetně všech detailů) v domě čp. 748 ve Skrétově ulici č.o. 24 na pozemku p.č. 9645 v k.ú. a obec Plzeň, okr. Plzeň-město, Plzeňský kraj, za kulturní památku.

Ministerstvo kultury v tomto řízení, jehož účastníkem je podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, vlastník věci: paní Lenka Stehlíková, nar. 18.9.1968, trvale bytem Rokycanská 771/44, 312 01 Plzeň; podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění **prohlašuje** bývalý byt továrníka Otto Hermanna - bytovou jednotku č. 3 včetně nedílných součástí stavby (vestavěný nábytek, svítidla, krb, el. zařízení – vypínače a zásuvky, sanitární zařízení, mramorové parapety, okna, obklady stěn, podlahové krytiny, sklobetonové výplně, kolejnice a mechanismus pro závěsy v obývacím pokoji včetně všech detailů) - v domě čp. 748 ve Skrétově ulici č.o. 24 na pozemku p.č. 9645 v k.ú. a obec Plzeň, okr. Plzeň-město, Plzeňský kraj, za kulturní památku.

Odůvodnění:

Charakteristika a popis dle návrhu NPÚ, ú.o.p. v Plzni, ze dne 21.11.2012:

Byt upravený v letech 1933-1935 pro obchodníka s textilním zbožím Otto Herrmanna se nachází v 1. patře dvoupatrového řadového činžovního domu. Dům má obdélný půdorys s dvorním křídlem v příčné ose. Je řešen jako dvoutrakt, se schodištěm v centru dispozice. Hlavní průčelí je šestiosé, s hlavní vstupem ve 3. ose zprava. Byt vznikl adaptací staršího bytu. Zaujímá celé podlaží a jeho uspořádání se odvíjí od hlavního schodiště v centru

dispozice, z jehož podesty je vstup do navazujících komunikačních prostor bytu. Kolem jejich obvodu jsou pak uspořádány jednotlivé pokoje, které jsou navzájem průchozí a většinou mají ještě vlastní vstup z předsíně či chodby. Reprezentativní prostory jsou umístěny ve V traktu při uličním průčelí (obytný pokoj, jídelna); v Z traktu je ložnice, chodba s předsíní a kuchyně a ve dvorním křídle se nachází dětský pokoj, sociální zařízení a koupelna. Součástí návrhu úpravy bytu bylo schodiště ze zahrady se vstupem do dětského pokoje, které pravděpodobně nebylo realizováno. Rozloha bytu je kolem 200 m².

Z domovního schodiště se vstupuje do předsíně, na kterou kolmo navazuje chodba. Z předsíně je přístupná ložnice, obývací pokoj a jídelna. Z jídelny lze dále projít do přípravné, oddělné tenkou příčkou od pokojíku pro služku, situovaného při JV nároží domu. Přípravná je průchozí do kuchyně, kam ústí také vstup z chodby bytu. Na konci této chodby se nachází WC a vstup do dětského pokoje. Z pokoje lze projít přes koupelnu do ložnice a odtud zpět do předsíně.

Vstup z chodby do obývacího pokoje je opatřen dřevěnými dvoukřídly, částečně prosklenými dveřmi, s leptaným sklem s iniciálou „H“. Obývací pokoj s jídelnou jsou koncipovány symetricky podle podélné osy, procházející širokým průchodem z jídelny a ukončené na protější stěně mramorovým krbem. Osovou koncepci podporují pilíře, předsažené před podélné stěny a ukončené s odstupem od stropu (přímo do pilířů jsou vsazeny kovové vitríny se skleněnými policemi) a dřevěné obložení všech stěn (pravděpodobně ořechová lakovaná dýha), které je přerušeno na čelní stěně kolem krbu jako symetrická reakce na protilehlý otevřený průchod do jídelny. Část pokoje před krbem má snížený podhled, odsazený od stropu a opatřený rovněž dýhou. V podhledu jsou zapuštěna jednoduchá čtvercová svítidla (mléčné zasklení v kovových rámečcích), jejichž další varianta v obdélném tvaru je uplatněna pro atypické osvětlení osazené mezi ukončením obkladu stěn a zdí nad krbem. Součástí obkladu jsou vestavěné skryté skříňky, rozmístěné v rozích pokoje (kromě úseku u vstupních dveří, kde je nahrazena kovovou vitrínou) a ve stěně pod okny (u prostřední skříňky uvnitř dochována původní kruhová bakelitová zásuvka). Nad skříňkami v čelních stěnách, které mají vyklápěcí dvířka, jsou ještě zapuštěné otevřené police. Ve skříňce v JV rohu pokoje je dochováno plně funkční původní svítidlo včetně žárovky. Pod okny je u radiátorů obklad přerušen shora vsazenými mosaznými větracími mřížkami a z čela vyklápěcími dílci. U vstupních dveří a u průchodu do jídelny jsou na obkladu dochovány původní kruhové páčkové bakelitové vypínače s obdélnou skleněnou podložkou; v SZ rohu vedle krbu pak původní kruhové bakelitové zásuvky. V rovném podhledu špalety průchodu do jídelny je osazena kovová (zřejmě mosazná) kolejnička s jezdcem s háčky pro zavěšení látkového závěsu. U prostředního okna je dochován kladkový mechanismus pro odtahování závěsů (včetně mosazného vodička provázku na okenním parapetu). Podlaha je provedená ze čtvercových parket. Na obývací pokoj navazuje jídelna. Podlaha je zde řešená shodně jako u obývacího pokoje. Stěny jsou opatřené nižším dřevěným tmavě mořeným obkladem, zdobeným plastickými dekorativními prvky (obklad je na stěnách pouze zavěšen a lze jej snadno sejmut). Pod okny u topných těles je obklad přerušen dřevěnými výklopnými mřížemi.

Z jídelny lze vstoupit dveřmi s hlubokou špaletou (rovněž opatřenou dřevěným obkladem) zpět na chodbu nebo lze projít do malé přípravné. Přípravná je prosvětlena oknem (leptané sklo se vzorem ze svislých pásků) napevno osazeným v horní části příčky oddělující přípravnou od pokojíku pro služku. Podlaha je zde z klasovitě skládaných parket. Na přípravnou navazuje kuchyně, která je samostatně přístupná také z chodby. V kuchyni je dochována původní keramická černo-bílá čtvercová dlažba a na stěně ke spížírně bílý keramický obklad (čtvercové dlaždice, při okrajích se zaoblenou hranou, soklové tvarovky). V této stěně je v její horní části vestavěná skříňka s dvoukřídly dřevěnými dveřmi. Ve spížírně (se stropem

sníženým vestavěnou skříňkou) pokračuje dlažba z kuchyně a je zde zajištěno větrání dřevěným jednokřídlým okénkem.

Chodba i předsíní mají podlahu z keramických velkoformátových čtvercových dlaždic v černo-šedé barevnosti. Sokl je tvořen dřevěnou lištou, opatřenou černým nátěrem, která je snadno demontovatelná. Vstupní dveře do bytu mají dochované naklápěcí kukátko a řetízek na zajištění dveří. Nad vstupními dveřmi směrem z chodby je světlo sestávající z mosazné objímky se žárovkou. Na konci předsíně je rozměrná vestavěná dřevěná skříň, která je částečně vevnitř vyložena pozinkovaným plechem (ochrana kožešin proti molům) a na dvířkách zdobená svislými pásy plechu. Ve spodní části skříně jsou dvě objemné dřevěné vyklápěcí zásuvky na prádlo. Vpravo od skříně je osazeno zrcadlo (zrcadlo s fazetkou je zavěšeno v kovových úchytech na zdi), do něhož je v horní části vsazeno kovové válcové svítidlo s neprůhledným stínítkem. Proti zrcadlu je umístěna věšáková stěna, tvořená 6 kovovými háčky připevněnými přímo do zdi a stejně uchycené držáky na deštníky doplněný odkapovými mističkami na podlaze (uchycenými do soklové lišty), rovněž v počtu 6 kusů. Na stropě je dochováno svítidlo s kruhovým kovovým rámečkem a stínidlem válcovitého tvaru s půlkruhovým zakončením. Domovní schodiště (bez oken) osvětlují z chodby a předsíně bytu dva rozměrné obdélné otvory vyplněné obdélnými skleněnými tvarovkami s kruhovými prolisy a doplněné na straně ke schodišti mramorovými parapetními deskami; stejným způsobem řešeno prosvětlení mezi předsíní a chodbou v horní části zdi nad zrcadlem (osazení do líce bez parapetu).

Z chodby, která byla pravděpodobně oddělená od předsíně závěsem, lze kromě kuchyně vstoupit na toaletu a do dětského pokoje. Sociální zařízení je rozčleněné dvěma nikami - vpravo pro umyvadlo a na protější straně pro radiátor. Obě niky i stěny jsou opatřeny jednoduchým bílým keramickým obkladem (čtvercové dlaždice, při okrajích se zaoblenou hranou, soklové tvarovky). Na podlaze jsou čtvercové keramické černé a bílé dlaždice. Dvoudílné okno je v horní části vyklápěcí, s táhlem na otvírání. Je zde dochováno původní umyvadlo, mosazná vodovodní baterie a čtvercová mosazná dvířka s rámečkem pod umyvadlem. Nad umyvadlem je dochováno porcelánové svítidlo s žárovkou.

Dětský pokoj je velkoryse osvětlen rozměrnými dřevěnými okny, osazenými v rozsahu celé Z stěny a na větší části J stěny. Dvě střední okna v Z stěně jsou vertikálně posuvná. U J okna v této stěně je dochována roleta, skrytá v horní části okenního rámu pod vyklápěcí lištou. Na stropě jsou dvě podlouhlá kovová svítidla půloválného průřezu s neprůhlednými skleněnými stínítky, obdobného provedení jako v obývacím pokoji (kovové části mají lesklý, pravděpodobně chromovaný povrch). Podlaha je provedená ze čtvercových parket. Z dětského pokoje lze projít přes společnou koupelnu do ložnice.

Koupelna má novodobý obklad. Je zde však dochován atypický originální chromovaný trubkový radiátor, vana včetně přepadové mřížky, řetízku na zátku a sítko do odpadu. Okénko je zde stejně řešené jako ve spíži a na toaletě (s horním vyklápěcím dílem ovládaným táhlem).

Ložnice, přístupná přes koupelnu z dětského pokoje nebo přímo ze vstupní chodby bytu, má dřevěnou podlahu z vlýsků skládaných do klasu (hrana podlahové krytiny u vstupu do chodby je opatřena kovovou lištou). Podél V stěny jsou umístěny částečně vestavěné skříně (pro hlubší skříně byly využity niky dřívější vstupů do sousední místnosti) s plnými i prosklenými dveřmi. Skříně jsou dochovány včetně původních komponentů (police, zásuvky, věšáky v mělkých částech skříně, mosazené šatní tyče); v prostřední skříni je zabudován skrytý trezor včetně výrobního označení (firma Klepetář v Plzni; zámek poškozen).

V celém bytě jsou dochovány původní dveře včetně kování. V uličním průčelí zůstala původní okna a ostatní místnosti mají okna ze 30. let 20. stol.

Podnět k prohlášení bývalého bytu Otto Herrmanna v Plzni za kulturní památku, obdrželo Ministerstvo kultury od Národního památkového ústavu, ú.o.p. v Plzni. Ve svém návrhu ze dne 21.11.2012 zdůvodňuje památkovou ochranu takto: „*Příklad moderně řešeného městského bytu z 30. let 20. století, druhotně vytvořeného na ploše prvního patra řadového činžovního domu z 80. let 19. století. Dům byl adaptován pro plzeňského podnikatele židovského původu Otto Herrmanna, spolumajitele firmy pro obchod se střížním a galanterním zbožím, koberci, prádlem a hotovým šatstvem. Byt je dochován v původním rozvržení včetně většiny uměleckořemeslných detailů a zařizovacích předmětů (dřevěné obklady stěn, dveřní a okenní výplně, dlažby a keramické obklady, krb, vestavěné skříně včetně trezoru, nástropní svítidla, původní vypínače, zařízení koupelny a toalety apod). Celý interiér má kvalitní jednotný moderní architektonický koncept a vyniká uplatněnými materiály, detaily i rozlohou. Vzhledem k vysoké míře dochování je bývalý byt Otto Herrmanna kvalitní ukázkou bydlení plzeňské podnikatelské vrstvy ve 30. letech 20. století. Svým řešením se byt vymyká dobovému zařizování běžných městských bytů. Autor návrhu je zatím neznámý, svou celkovou koncepcí a vybranými detaily byt výrazně připomíná plzeňské realizace architekta Adolfa Loose.*“ Ministerstvo kultury podnět vyhodnotilo, shledalo jej důvodným a zahájilo ve věci správní řízení. Majitelka bytu dopis s vyrozuměním o zahájení řízení převzala dne 13.12.2012.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, se k problematice prohlášení věci za kulturní památku dne 21.12.2012 pod č.j. MMP/274786/12 vyjádřil Magistrát města Plzně, odbor památkové péče, který souhlasil s prohlášením areálu za kulturní památku, s odůvodněním: „*...Na první pohled je patrné, že jak dispoziční uspořádání, tak vlastní pojednání interiéru bylo inspirováno plzeňskými realizacemi navrženými světově uznávaným architektem Adolfem Loosem. Sám Loos však autorem návrhu jistě nebyl, neboť se zde uplatňují některá řešení, která nikdy nepoužíval, nebo se proti nim dokonce otevřeně stavěl, např. ořechové dýhy, trubkový nábytek, atd. Loos rovněž zcela jinak navrhoval krby, nikdy nikde neuplatnil použitý typ dřevem obloženého v prostoru plovoucího sníženého podhledu, v prostoru ukončené tektonicky nic nepodpírající polosloupky a další podobné detaily. MMP OPP konzultoval otázky Loosova případného autorství tohoto interiéru již na jaře 2012 se Studijním a dokumentačním centrem A. Loose v Praze, přičemž tato instituce se rovněž domnívá, že Loos autorem není.*

To, že interiér nenavrhl Adolf Loos však nic nemění na tom, že se jedná o velmi solidní a pozoruhodně zachovalý doklad atypické interiérové tvorby tehdejší doby. Architektonický návrh pravděpodobně zpracoval některý z Loosových spolupracovníků. Ti jsou jmenováni v návrhu, MMP OPP navíc ještě k nim doplňuje Heinricha Kulku, jednoho z nejbližších spolupracovníků A. Loose, který po jeho smrti navrhoval celou řadu interiérů v Loosově duchu, proto pravděpodobnost jeho autorství je velmi vysoká. Důraz na střídmost vkusnosti uplatněnou v interiéru a především velká praktičnost vestavěného nábytku a obložení stěn dřevem a mramorem je důvodem, že tento interiér přežil dodnes a přesvědčivým důkazem nadčasovosti návrhu.

Po prohlídce bytu došel MMP OPP k jednoznačnému názoru, že tento interiér by měl být památkově chráněn. To by však nemělo znamenat, že by měl být navždy zakonzervován v současné podobě. Naopak, má-li být tento prostor nadále plnohodnotně využíván ke svému účelu, tedy ke kvalitnímu reprezentativnímu bydlení, bude v budoucnu nutné jej průběžně modernizovat (i formou dispozičních změn), tak aby splnil nároky na plnohodnotné soudobé bydlení. Tohoto cíle by mělo být dosaženo následujícím způsobem:

Obývací pokoj s jídelnou by měl být uchováván v neměnné podobě. Jde o nejvzácnější a nejreprezentativnější prostor v bytě. Ponechán by měl být veškerý vestavěný nábytek, dřevěné

obložení stěn, parketová podlaha, „plovoucí“ reprezentativní strop včetně svítidel, ale i takové detaily jako původní vypínače osvětlení atd. Rovněž okna by nadále měla zůstat dvojí. Pokoj by neměl být nijak předělován, měla by být chráněna volná a otevřená dispozice propojené jídelny a obývacího.

Z ostatních místností by pak měl být chráněn soubor všech původních historických dveří včetně kování. Dále pak sklobetonové atypické stěny (3 ks). V bývalém dětském pokoji by měl být chráněn prosklený obvodový plášť (plošně rozlehlá atypická okenní konstrukce), parketová podlaha a 2ks původních svítidel. V předsíni vestavěná skříň včetně původního zrcadla s lampou, keramická podlaha. Z ložnice by měla být zachována vestavěná šatní skříň a podlaha s parketovou krytinou, z koupelny zasluhuje ochranu otopné těleso - tzv. žebřík. WC, kuchyně, bývalé prostory služebné atd. by podle názoru MMP OPP mohly být eventuálně zcela přepracovány.

Veškeré případné stavební adaptační práce by v budoucnu měly být architektonicky a designově kvalitní, moderní a bez reminiscencí, vhodně korespondující s historickým interiérem. Památková ochrana by se striktně měla vztahovat pouze na uvedenou bytovou jednotku, neboť dům sám o sobě není nijak zásadně hodnotný a nezaslouží si bližší pozornost.

Dále se k problematice prohlášení věci za kulturní památku dne 4.1.2013 pod značkou KPP/2765/12 vyjádřil Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, a s prohlášením za kulturní památku souhlasil. Ve svém vyjádření uvádí: „Předmětem návrhu na prohlášení za kulturní památku je bytová jednotka č. 3 nacházející se v 1. patře domu čp. 748, Skrétova ulice č.o. 24, Plzeň. Jedná se o byt upravený ve 30. letech 20. století pro rodinu obchodníka Otto Herrmanna podle návrhu, jehož autor nebyl dosud s jistotou určen. Předmětný byt, který se rozkládá po celé ploše 1. patra, je zpracován jako reprezentativní sídlo, v jehož zařízení se uplatnila celá řada originálních stavebních prvků a hodnotných materiálů. Jedná se například o dřevěné obklady stěn, mramorové prvky, atypický vestavěný nábytek, dveřní a okenní výplně, kladkový mechanismus pro zatemňování oken, originální stropní podhled, svítidla, krb, osobitý systém prosvětlení jednotlivých částí bytu a originální zařizovací předměty. Pozoruhodná je rovněž celková kompozice bytu a uspořádání jednotlivých místností, které se stejně jako většina uvedených stavebních prvků včetně dílčích detailů dochovaly do současnosti v autentické podobě. Originální architektonický koncept, podle kterého byl předmětný byt vytvořen, je tak stále zachován i v jeho současném stavu.

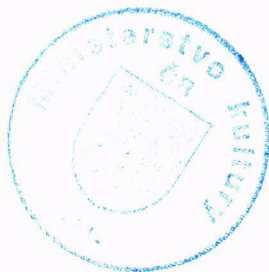
Předmětný byt č. 3 v domě čp. 748 ve Skrétové ulici v Plzni je dle názoru KPP velmi kvalitní ukázkou architektonicky zpracovaného městského interiéru 30. let 20. století. Do dnešní doby dochovaná dispozice, původní materiály a zejména původní vybavení bytu od masivních vestavěných prvků až po drobné detaily svědčí o kvalitě projektového i stavebního zpracování. Byt je do současnosti dochován v původní podobě, ve velmi dobrém stavu a při jeho údržbě a užívání je kladen důraz na zachování a ochranu jeho autentického uspořádání a vybavení. Jedná se o interiér mimořádné historické hodnoty s dochovanou vysokou mírou autenticity. Prohlášení dané věci za kulturní památku je žádoucí zejména z důvodu další ochrany památkových hodnot předmětné bytové jednotky, které by při neodborné údržbě či obnově bytu mohly být nenávratně poškozeny nebo zničeny. Z výše uvedených důvodů doporučujeme prohlášení věci za kulturní památku.“

Podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, bylo majitelce umožněno, aby se vyjádřila k podkladům, které Ministerstvo kultury v průběhu řízení shromáždilo. Majitelka bytu převzala dopis s výzvou dne 25.1.2013 a k podkladům se nevyjádřila.

Na základě výše uvedených podkladů, které v naprostém souladu doporučují prohlášení výše uvedeného bytu za kulturní památku, dospělo Ministerstvo kultury k tomuto závěru: Jedná se o byt situovaný v prvním patře v činžovního domu ve Skrétově ulici v Plzni. V září roku 1933 byla zahájena adaptace prvního patra domu pro továrníka Otto Herrmanna, spolumajitele firmy pro obchod se střížním a galanterním zbožím, koberci, prádlem a hotovým šatstvem. Práce prováděla firma J. a V. Pašek, stavitelé v Plzni. Autor návrhu je dosud neznámý a je zvažován Norbert Krieger, Leo Meisl, případně i Heinrich Kulka, kteří byli častými autory návrhů staveb, realizovaných pro plzeňskou prvorepublikovou židovskou klientelu. Naskytuje se zde i jistá podoba s tvorbou A. Loose - je zde např. použito stejné topné těleso v koupelně, zabudovaný trezor v šatní skříni, skleněné podložky pod vypínače, stejně jako v bytě O. Semlera na Klatovské tř. 110, kde je předpokládána Loosova účast při zpracování návrhu úpravy tohoto bytu. Byt Otto Herrmanna, rozložený na úrovni celého prvního patra činžovního domu, byl řešen podle jednotné koncepce. Autenticky se do současnosti dochovala vnitřní dispozice bytu, včetně množství architektonických úprav z doby svého vzniku. Unikátní je pak celá řada zařizovacích předmětů jako jsou vestavěné skříně a další vestavěný nábytek, dřevěné obklady, krb, mramorové parapety, nástropní a stěnová svítidla, sanitární zařízení, okna, podlahové krytiny, sklobetonové výplně, vypínače, zásuvky, kolejnice a mechanismus pro závěsy, etc. Památková hodnota bytu spočívá nejen v unikátním vybavení interiéru, ale i v míře dochování všech částí. Vnitřní vybavení nebylo dotčeno žádnými necitlivými zásahy, zachovalo se v intaktním stavu. Stejně tak interiérová dispozice nebyla narušena žádnými stavebními úpravami. Řešení bytu se vyznačuje jednotnou architektonickou koncepcí, užitím kvalitních materiálů a odkazuje ke kvalitnímu provedení umělecko řemeslných prvků. Bývalý byt Otto Herrmanna v domě čp. 748 ve Skrétově ulici v Plzni z výše uvedených důvodů splňuje podmínky ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, pro prohlášení věci za kulturní památku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podle ustanovení § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, podat ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení rozklad. Lhůta pro podání rozkladu počíná běžet podle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu den následující po dni, kdy bylo toto rozhodnutí doručeno. Doručení písemnosti upravuje § 23 a § 24 správního řádu, který stanoví, že nebyl-li adresát tohoto rozhodnutí zastižen, rozhodnutí se uloží v provozovně provozovatele poštovních služeb. Jestliže si adresát uložené rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy bylo rozhodnutí k vyzvednutí v provozovně provozovatele poštovních služeb připraveno, nevyzvedne, považuje se rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu za doručené posledním dnem této lhůty (od tohoto dne běží v tomto případě lhůta pro podání rozkladu). Doručení písemnosti pomocí datové schránky upravuje § 17 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, který rovněž stanoví přednostní doručování dokumentů prostřednictvím datové schránky. Nepřihlásí-li se adresát do své datové schránky ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty. O rozkladu proti tomuto rozhodnutí rozhoduje ministr kultury. Rozklad se podává u Ministerstva kultury na výše uvedenou adresu.

Mgr. Petra Ulbrichová

vedoucí oddělení ochrany kulturních památek
v odboru památkové péče Ministerstva kultury